

Redacció y Administració: COS DE GRACIA, 129

Any I. - Núm. 10.

Mahó 26 d' octubre de 1912

5 cèntims.

Titirimundi

Uns, perquè no saben — diuen — llegir menorquí. Altres, perquè ho hagueren volgut tot castellà. Els de mes aquí, perquè no feim riurer. Els de mes enllà, perquè criticam un municipi ab majoria republicana. Y tots, en general, perquè això d' independent els hi sona a cosa rara en un país com aquest... Lo cert és que 'n mitj de tot aquest bullit, se l' hi ha creat a LA ROQUETA una situació y una atmosfera gens agradable.

N' obstant y disposats sempre a continuar fins baix de tot sa serie de sacrificis qu' ham de soportar, convençudíssims de que no anam errats de comptes devant sa llealtat des nostros propòsits — tal volta si ab haver cregut de bona fe que 's poble sabria compendrels — LA ROQUETA seguirá surtint, però cada quinze dies, de moment, y per deferencia a n' els respectables compromisos que contrets tenim amb els nostros subscriptors, amb els qui mos han afavorit amablement, tant en paraules com en fets — fets y paraules qu' ham d' agrahir-lis, pes doble concepte de qu' han servit-mos per' apendrer una llarga llistó de coses y sèbrer d' aont parteix es mal d' eixa cultura atrassada, d' eixa llibertat esclava, d' eixa mena d' imposició autocràtica que volen dir-mos els nostros populars progressistes que sempre ve de dalt... Per sort o desgracia — no ho sabem ben be — tenim un grapat de datos, de notes preses, que guardam com a reliquies d' un cert modo de viurer y anar pel mon, qui esglaya.

Però bon profit lis faixi an aquells qui convenen en que tot segueixi com segueix. Res volem per força. Temps y espay hi hagia per transcorra y ja estarem contents.

En aquesta terra de bondat y de prudencies, que fins els arbres no viuen conforme, és possible tot... tot s' acomoda de lo mes be perquè se 'n veigin — com se 'n veuen — de granades de tant en tant.

Referintnos a n' els municipis, sobradament ham vist que ses rexifles y xistos y cops de tralla, sempre han caigut damunt sa figura de s' alcalde. No tractam de fer-ne una defensa d' ell. Perquè en quant an es d' ara, som dels qui opinen — però en bones formes — que no va pensar hi gens el senyor Bals acceptant un càrrec bastant superior a ses seves forces. Noltros en aquest punt solsament volem fer resaltar que quan en els municipis hey ha ball encès, es batlle s' ho carrega tot: equivocacions, endemeses, responsabilitats... Si es bo, perquè no serveix; si 's dolent, perquè és despòtic... May ho tenim be... Y entre qu' uns estiren d' ací y uns altres estiren d' allà, tot se 'n va a troços, tot se passa, se va encallant tot, y 's poble riu y es poble paga, per veurer comedies de padasers...

Y així és qu' esteim am ses arques municipals ben buides; amb execussions d' embargos en porta; amb un reparto a cubrir l' any que ve bastant crescut... ¡y endevant vaigin ses atxes!

Tal vegada 'n tenguin de rahó 'ls qui pensen que mes val riurer. Però noltros no 'n sabem tractant assumptos com aquets.

Mistificar s' historia dels fets, es feyna fácil per' els regidors mes llestos y eixerits: res els hi costa cantar — com canten — el "tío yo no he sido..." devant d' un estrago d' interessos comunals. Y pera donar mes proporcions a tot aquest embui, que ja esdevé boni impossible de que s' aclareixi, encare n' hi ha qui escriuen en serenitat, en prou sanc freda, de que a ses sessions hi acudeixen en nombre ciutadans gelosos de sèbrer com s' administren els fondos *procomunals*. Fôra molt hermós si lo de ses gelosies tinguessin s' absoluta confirmació de sa veritat. Però — salvó raríssimes excepcions — no és així — per desgracia.

¿Per què? Puis senzillament perquè densa que 'n *Quicus* — tan sarandeat com a joc d' acrobates — no 's sòl acostá per la Sala es dia de sessió, ni sa minoria en plè tampoc, s' han acabat els divertiments d' eixos ciutadans que anaven a presenciar els actes públics de s' Ajuntament. *gelosos de sèbrer com s' administren els fondos des*

procomú... Y sa sala resta boni buide ja. No hi ha llenos... Ni hey ha espectacles.

Quan *tirios y troyanos* tornin a estar en peu de guerra, allevores sí que 'ls ciutadans gelosos acudirán, com abans, a veurer qui la diu mes grossa y qui fa xistos mes bons...

Vida ateneísta

Dia 14 prop-passat tingué lloc a s' *Ateneo Científico, Literario y Artístico* d' aquesta localitat, s' obertura des curs ateneísta de 1912-13, en presència d' un nombre de concurrents distingit.

Sa Memoria redactada y llegida pel senyor Secretari don Pere Ripoll, mos demostrá que s' Ateneo de sa plaça del Princep fa feina de debò y de cad' any augmenta sa tasca vers un cultural progrés, que no és rebut encare com l' haurien de rèbrer certs elements que creuen sentenciosament que molts d' actes duts a cap per centres d' aquesta casta son música celestial...

Pès fallo des Jurat des concurs de Folk-lore menorquí que 's doná a coneixer després de sa Memoria, reberem sa dolça impresió d' un dictamen ben donat. Aytal concurs sigué obert l' any passat per sa secció de Literatura y Música de s' Ateneo. Dos han sigut els concursants: don Francesc Camps (*Francesc d' Albranca*), metje des Mitjorn Gran, y don Andreu Ferrer, mestre de s' escola nacional de dita localitat. Títol y lema de ses obres presentades: "De la Pagesia": *Es poble autor*; "Recull de Folk-lore menorquí": *El Poble parla, riu y canta. Escoltemlo*. Sa primera, del senyor Camps, obtingué 's premi únic consignat en ses basses des certámen; a sa del senyor Ferrer se li otorgá un accésit.

Una 'n presentá també d' obra 's jove y notable literat don Llorens Lafuente, però fôra de concurs.

De totes tres ne tenim inmillorables referencies y prest — tal volta dins un mes — tendrém es gust els ayments de sa literatura nostra popular, de fruir ses agradoses pàgines escrites pès

mesire de Coberbos de la Terta en Francesc d'Albranca, qu' anerà publicant sembla sa "Revista de Menorca", sens perjuici de sa tirada especial que 's projecte fer-se.

Finalment fou llegit es discurs inaugural sobre 's tema "La crisis financiera de Menorca", original des vocal de Junta don Pere Ballester. De ses idees y rahons exposades am tanta cura com justa alteza de mires, ham de dir qu' ha sabut el senyor Ballester expressar en nobles formes un assumpto bastant llenegadis, propens a males interpretacions y suspicacies. Noltros varem creuer y creim que tot alló des discurs és veritable, encare que ho sia també de qu' existeixen en bastant de nombre, per desgracia, persones qui pensen que à Menorca no hi ha res posible pera posar-le a s' altura que mereix y pot mereixer dintre dels ordes distints en que s' ha de mourer per imperatiu d' apremiantes obligacions que no entenen de passividats ni termes mitjos, fins a cert punt incomprendibles.

Y res mes. Tant a sa Junta de s' Ateneo com a ne 's folk-loristes agraciats, lis endressám sa nostra mes coral felicitació.

Retazos higiénicos

Puericultura

La "puericultura", o sea el arte de criar bien a los niños, sobre la cual tiene publicado un maravilloso libro el sabio e insigne doctor Ulecia, debiera ser estudiada y conocida por todas las madres. Si así ocurriese, a buen seguro que la mortalidad infantil, enorme, aterradora, imponente, sobre todo en la época estival, disminuiría de modo notable.

Esa mortalidad espantosa en los niños, sobre todo en los de pecho, es decir, en los que atraviesan la peligrosa época de la lactancia, tiene por causa eficiente la mala dirección en el régimen alimenticio, que da lugar a desórdenes y alteraciones del aparato digestivo, desde la simple indigestión hasta la fatídica diarrea verde y la mortífera meningitis, afección cerebral consecutiva a los trastornos del estómago e intestinos.

No ocurrirían, seguramente, estos desastres; no morirían tantos niños de pecho si todas las madres no se encontraran ineducadas para la crianza de sus hijos, y si a la par se establecieran profusamente, innúmeramente en todas las poblaciones, grandes y chicas de España, las prodigiosas instituciones denominadas *La Gota de Leche*.

Entiendo yo que todo cuanto tienda a propagar, a divulgar, aun cuando no más sea que el prelude, el aprendizaje de la puericultura, es labor altruista, y a este efecto me permito llamar la atención de aquellas de mis bondadosas lectoras que sean madres, para que aprendan primero y practiquen después, los ocho consejos o preceptos higiénicos que a continuación expongo, si quieren criar a sus hijos en condiciones de perfecta salud.

Si queréis lograrlo, fijaos bien en lo siguiente:

1.º Criad siempre a vuestros hijos "en vuestros" pechos; sólo en caso de absoluta imposibilidad debéis dolorosamente entregarlos a la nodriza (mejor que a ésta dadles biberón). La

"que pudiendo" no lacta a su hijo, no merece realmente el título de "madre".

2.º Dad siempre el pecho "con reloj en mano" cada dos horas, en los tres primeros meses; cada tres, el cuarto y el quinto, y cada cuatro horas hasta que los destetéis, cuando el niño tenga dientes.

3.º Hasta que el niño no tenga por lo menos media docena de dientes, "no les déis jamás" papillas, ni sopas, que son las que llenan de rosadas carnes los nichos y sepulturas infantiles.

4.º No déis purgantes ni potingues a vuestros hijos, sin orden médica; así evitaréis muchos males que suelen ser luego irremediables.

5.º Desde que el niño nace hasta que, por lo menos, haya cumplido cinco años, bañadlo a diario con agua ligeramente fresca en estío y entibiada en invierno.

6.º Sacad de paseo a vuestros hijos durante el estío, todos los días, en las primeras horas de la mañana y en las postrimeras de la tarde, y a ser posible, por parajes frondosos.

7.º Cuidad mucho del sueño del niño, colocándole su cuna en el centro de la habitación más ventilada y espaciosa de vuestra vivienda.

8.º Acostad siempre a vuestro hijo sobre el lado derecho; nunca sobre el izquierdo ni boca arriba.

Y si seguís con escrupulosidad y al pie de la letra estas sencillas reglas, base primordial de la higienización de los niños de pecho, seguramente lograréis criar robustos a vuestros hijos, cuyas risas y gorgojeos, cuando están sanos, alegran y santifican el hogar doméstico.

Dr. Corral.

Homenatge

Dimars passat se li rendí a Ciutadella a don Joan Benejam, mestre excel·lent y menorquí il·lustrat, un homenatge de despedida.

En Benejam se 'n va, mos deixa; y sos ayants ciutadallencs y 's poble tot de saltra cap de s' illa, han volgut demostrar-li lo mol que l' aprecien y lo molt també que senten sa seva marxa...

Per referencies sabem que fou una festa sa de dimars digna d' ell, y mes que digna ben merecudada. Am seguritat que le recordará llarga estona, com recordará també desde lluny sa ciutat històrica que tan volguda ha sigut per ell tota la vida.

En Benejam se 'n va a l' Havana, a reunir-se am sos fills que hi té allà fa temps. Allà l' esperan braços oberts y llegitimats carinyos; però en Benejam, el mestre menorquí, sent, sens dupta, tristor, pensant que deixarà dins pocs dies aquesta roqueta de sos amors y sos feliços temps passats entre sa quietut y sa calma d' una vida laboriosa, si, però suau y plena d' encís pera 's seu cor de poeta y de bon menorquí. Però 'ls fills son primer. Com a pare qui estime lo mes propi, sanc del seus hossos, allà corre porque d' allà 'l criden afectes y amors ausents...

S' obra educacionista, moralizadora d' en Benejam es mes gran de lo que molts s' havien pen-

sat fins avuy. Però tota aquest' obra qui per sí sol reflexa un esperit fort, una constancia falagadora, una virtud d' ensenyar honrosament admirable, no ha prè tot es relleu que per justicia sa mareix.

Y és trist que sia així, quan ham vist tanta y tanta nulidad dins ses altes esferes des Magisteri espanyol, qui han lograt puestos distingits y nombradí general. ¡Còm ha d' esser! Sa indiscutible modestia de s' autor de "Vida Nueva" y tantes obres de mèrit veritable, no permet que senti ell asprors de preteritat...

Mestre de mestres en bastantes ocasions, sa seva tasca brilla per lo real, per lo altruista, per lo patriòtica vers sa formació d' una patria gran ben racional y libre, ben preparada pera que ses futures generacions puguin ser cor y cervell d' una nova vida, d' un estat feliç, independent, digna d' una Espanya noblement regenerada.

Tot això 's pot dir de s' obra que ha vingut fent un día y altre, en llibres, en conferencies, en publicacions periòdiques y en mitj d' es clar ambient des seu lluminós método d' ensenyança.

Ab motiu de s' homenatge que se li ha rendit a s' autor de "La Escuela y el Hogar", LA ROQUETA ha volgut dedicar-li aquets quatre paragrafs.

¡Adeu siau, apòstol de sa cultura y s' il·lustració! Que sa nova residencia os sia agradable — com és d' esperar qu' ha de ser-ho — y os volti una flaira encisadora de benaventuranças...

PÁGINA LITERARIA

Añoranza

(Imitació y en part traducció del Exm. Sr. D. Adolfo de Castro d' el hymne a la paraula portuguesa «Saudade.»)

¿Qui eus ha robat el color?
 ¿Qui eus ha ennigulat la vista?
 Objecte de mon amor,
 Molt mes gallarda eus he vista,
 Y are vetx ab gran dolor
 Que vostra cara ha engrogut.
 ¿Còm havem fet tal mudança?
 — De tot lo que deis, mon marit,
 La culpa en té l' anyoranza.

VICTORIA PEÑA.

¡Oh paraula añoranza! ¡quina se sembla a tú!

Los menorquins que a terres alluñades patien bax l' esclavitud dels ferosos corsaris turcs, y comensaven a sentir el mal de l' ausencia de llur patria, de l' aymada, de l' esposa y dels fills, añoraven; y los que aquí ploraven per l' absent, añoraven també. Y en mitj de tanta desgracia, desventura y angunia, añoranza era el mot amb que expressaven los seus pensaments mes delicats.

La pena que sofreix el qui aora és mes dolorosa que la pena de Tantal. Perque aquet *mito* vey a al meñs lo que desitjava; mentres que l' absent, ni aquet consol té. A vegades l' añoranza 's desfá en plors. El celebrat poeta castellà Menéndez Valdés, deya:

Y Filis llagada
 del mal de la ausencia
 de Otéa los valles
 en lágrimas riega;

y el no meñs poete Cristófol de Castillejo, cantave d' aquesta manera:

Tristezas y angustias mías,
Que yo de mi voluntad
Busco y llamo,
Ayudadme en estos días
A sentir la soledad
De quien amo.

Emperò soletat no és añorança... ¡Añorança! Tu ets lo dolor de la soletat o de la lluania de l' objecte dels nostros amors; tu ets tot lo pensament que la virtud inspira. Ets al mateix temps el desitj de tornar prest a la presencia de la cosa estimada; ets, per fi, l' esperança: és dir, esperança, desitj, pensament y dolor, tot ab la vehemencia impacient d' un cor plè del mes tendre afecte.

L' ausent de sa patria 's demana: ¿què s' haurà fet de tot lo que vax dexar?, ¿seguirà de la mateixa manera? Aquella blanca caseta que seu a n' el fons d' aquell comellar enrevoltada de les sempre verdes figueres de moro, allà ahont vax passar los primers anys de ma vida, ¿seguirà a n' el mateix lloch? ¿Les persones estimades qu' hi havia se 'n recordaran de mi?, ¿no m' hauran oblidat?... Totes aquestes preguntes y moltes mes es fa qui añora.

L' amistad té també s' añorança. L' afecte que l' amich sent ab el desitj de tornar a veurer a qui llealment estima y sense qui la vida seua no sembla complerte, es diu añorança.

Y fins hi ha añorança, tranquila y modesta, que ab dolç ardor mos ompl de la segura esperança de la brevitat de l' ausencia.

Quan sia enfora de ma patria no púsaré el nom de cap malaltia a lo meu sufriment; no diré a los meus desvels, desvels; no engrogiment ni flaqueza an aquestes señals de debilidad; expressaré tot això ab lo mot *Añorança*, porque en ell està tota la delicadeza del meu sentiment, tota la fe de mon esperit, tota la força portentosa de ma voluntad, tot es desitj de ma esperança.

El qui añora diu a l' ausent amor; ¿què s' haurà fet de tu? ¿còm te trobas? ¿seguix tot tal com jo heu vax dexar? ¿Què dius? ¿no 'm respons? — Y sent dins lo mes fons de la seua ànima les ganes imperioses de veurer una cara, escoltar una veu y respirar un aire qu' un altra respira.

¡Oh, sublime paraula! Tu no pots servir per expressar sentiments innobles. Sols se te profreix per l' amor, per lo sentiment, per l' imaginació, per lo desitj y per l' esperança; sempre per anomenar lo qu' engrandeix l' ànima. Perque, digaume, ¿qu' és del homo sense sentiment, sense amor, sense esperança? ¿Què seria d' ell sense los afectes qu' acab d' enumerar?

Si aquesta benehida paraula és profanada per llabis que no mereixen dirla, no vos creguéu que perd de cap manera. Del matex modo que los raigs del sol no 's bañen encara que donin a s' aigo ni s' embruten per mes que caiguin sobre 'l fang.

Qu' una tendre añorança, tranquila y sossegada, no m' abandon jamay, si 'l meu destí me dú llun de ma patria. Y si per dissort he de reposar per sempre fora del meu poble, qu' aquet sagrat afecte me dugui dolcement a la fossa...

TURRI-CANO.

Avant-Teló

— Es problema teatral d' enguany està resolt. Ses nostres empreses han arribat a donar am sa *pedra de toc* que cercaven.

— Tot arriba...

— Sí. Y per això mateix, es públic de Mahó podrà fruir ses seves aficions favorites: música an es Principal y música an es Consey, en dos gèneros qui donarán lloc a que cada mortal pugui alternar s' expectació per s' òpera, s' opereta y 's gènero petit, com millor li acomodi.

— Ara veurèm si ses companyies...

— Seràn res mes — quan sien rasonables — que lo que poden esser dins es reduit ambient nostro. Dir que seràn molt bones, és no dir res. Nostros no podem aspirar — per circumstancies fáciles de compèndrer — mes que a quadros arreglats, modestament acceptables:

— En Cavalieri es un mestre qui 'n sab.

— Naturalment. Y aquesta rahó basta porque creguém que 'n Cavalieri haurà fet una formació de companyia d' òpera amb elements de facultats armòniques de conjunt; lo únic que pot fer un mestre qui ja coneix aquet poble. Creurer que mos ha de presentar notabilitats, fóra fer-li poc favor.

— Y referent a òperes, mos donarán lo clàssic ¿eh?

— Son els propòsits de s' empresa des Principal, ben agradables per cert. Perque hey ha una porció d' obres antigues que pera s' inmensa majoria des jovent nostro, seràn noves.

— Y encare que no ho fossin, Obres com *Ruy Blas*, *Norma*, etc., no seràn may despreziables.

— ¡May!... Per molt depurats que 's tenguin els gustos y ses aficions per es nou art des teatro líric modern...

Y prou per avuy.

XANDRO.

LLETRES CATALANES

Vidamor

Una cambra, mica, xica,
blanca com un glop de llet.
Plena de flors la finestra
que 'ls raigs del sol la besés.

Par de fora un cel de festa,
cor endins un goig etern.
Una dòna que m' estimi
y un cor que siga tot meu.

Un infantó que floreixi
rialles per tot arreu.
Unes manetes molsudes
que m' esbullin els cabells.

Una ànima carinyosa
que 'm llegeixi 'l pensament.
Uns ulls qu' escoltin y parlin
comunicantse ab els meus...

Es la vida que somnio,
és el desitj vehement...
Paot de fora, un cel de festa,
cor endins, un goig etern.

LL. MANAU.

PENSAMENTS

Ser pobres no és cap mal; però ser pobres y covarts, és un mal qui no té modus.

Un obrer pot sè instruit sempre que sàpia que instruirès no vol dir llegir o estudiar molt, sino compèndrer be lo que 's llij y sèbrer lo que s' estudia.

Per estudiar lògicament, mai s' ha de passar envant d' aquell punt que de cop no hagem compès. Alterar s' orde de lo que passa per s' enteniment, és interpretar ses coses a l' inversa.

Jamai assegurèm sèbrer una cosa, fins haverlè analizada per distints sistemes y que mus doni sempre un mateix resultat.

Ser modest és molt honrós; però serhò massa, picardia.

Hi ha modesties molt pitjores que s' orgull.

Y es talent no necessita esforços de cap casta: per si sol se manifesta tal com és.

Pere Roselló.

Mahó-VIII-912.

(De «Llum Nova.»)

SINGLOTS

Agrahim an el senyor Vizepresident de s' *Ateneo Científico, Literario y Artístico* s' invitació per ' assistir a s' acte d' obertura de curs celebrat la semana passada y des qual ja 'n donam compta en a'tre lloch d' aquesta edició.

* *

Dilluns darrer aquest centro de cultura doná sa primera vel·lada artística des present curs.

Es programa, format de selectes pessas de música vocal y instrumental, obtingué una execució brillanta. Fóra imperdonable particularitzar. Tots els elements rivalizaren en gust y art dintre des seu comés.

Un aplauso a tot hom.

* *

Sa simpática societat "El Consey" continuarà demá sa serie de balls que ve donant els diumenges una comisió recreativa formada per elements de bon humor.

Es d' esperar que s' ha de veurer aquell salonet ben guarnit de garrides senyoretas y joves dançants, rendint *culto* a s' alegria entre valsos, polkes y mazurkes...

* *

¡Alerta!

Aquesta setmana ham conegut, per casualitat, a un jove, acompanyant a una senyora d' edat — no mal vestits un y altre — qui sembla que 's dediquen a viurer d' almoína y anar pel mon a costa dels qui tenguin massa bons els sentiments.

Deim això, porque de moment creguerem que ses seves manifestacions referents a sa seva vinguda a Mahó, eran bones; però ham afinat després qu' aquest fulano anava enredant la voga dient a uns qu' era oficial segon de s' Exèrcit y a uns altres empleat de sa Delegació d' aquí.

Donám es crit d' alerta, porque creim que 'n Joan Josep Bravo, president de sa Joventud Republicana de Palma, de qui ha parlat aquets dies "La Voz de Menorca", serà 's mateix jove Joan Josep Bravo que coneguerem aquesta setmana pes Casino del Consey.

Imp. d'en M. Sintes, a càrrec d'en F. Fàbregues Pons
Plassa del Príncep, 11. — MAHÓ

SECCIÓ D' ANUNCIS

PEDID LA GERVEZA LA CRUZ DEL CAMPO

DEPÓSITOS: Cifuentes, 7, — Plaza del Príncipe, 14, — Sucesores de G. Escudero, Cooperativa militar, Deyá, 11. — Cooperativa Mahonesa, Hannover, 2.

Representante en Menorca: A. BORRÁS

LA ROQUETA

PERIÓDIC INDEPENDENT

DEFENSSOR DELS INTERESSOS GENERALS DE MENORCA

Redacció y Administració: COS DE GRACIA, 129

Surt es dissabtes. — Nombre corrent, 5 cèntims; atrassat, 15

Preus de subscripció: Illa, tres mesos, 60 cèntims; sis mesos, 1 pesseta; un any, 2 pts. — Fora, un any, 2'25 pts. Pago a la bestreta.

Anuncis a preus econòmics.

CHOCOLATES "BROSA"

de las Fábricas de

P. BACHILLERIA

(SUC. DE SURROCA Y FONT)

BARCELONA

Especialidad en los BONBONS HOLLANDAIS. Gran manufactura general de Bombones, Confitería y demás artículos propios del ramo.

Primer Premio y Medalla de Oro en la Exposición Internacional de 1911, en Roma.

REPRESENTANTE PARA BALEARES

Antonio Borrás, Cifuentes, 7, Mahón

Fabrica de curtidos y artículos similares

y propios para la fabricación de calzado, como para silleros y guarnicioneros

de

MAS Y BENEJAM

(Sucesores de Modesto Vial)

BARCELONA

Representante en Menorca: Antonio Borrás,

Cifuentes, 7, MAHÓN.

ALIMENTOS DE RÉGIMEN.

Pan de Gluten; Pan completo de Châtel-Guyon. — Cremas de maíz, castañas, avena, cebada, arroz, blé vert, d'Orge y otras. — Tapiocas varias marcas. — Bananes évaporés de la Jamaïque. — Cremas y Nuto-cremas Vigor. — Caldo cereales Vigor. — Café Malte Vigor. — Copos de avena. — Cacao fosfatado, poderoso alimento para los niños y débiles.

De venta en la

Cooperativa Mahonesa, Hannover, 2; Mahón

PEDID EL

RON TRINIDAD

DE LOS SEÑORES

RIBÓ Y BRILLAS

DE BARCELONA

REPRESENTANTE EN BALEARES

A. BORRÁS - MAHÓN

Angel Suñé Masía

GRABADOR

BARCELONA

Trabajos sobre oro, plata y metal blanco

Tipos de gran novedad

Precios económicos

REPRESENTANTE EN MENORCA

JUAN LUCENA CARRERAS

Puente del Castillo, 4. — Mahón

DINERO

En primera hipoteca se desea colocar 4,000 pesetas en partidas o en total.

Para informes: don Jaime Roselló, Luna, 8, y don Francisco Mercadal, Notario, Alonso III, n.º 9, Mahón.

Hago trabajos sobre oro, metales y clisés tipográficos.

Especialidad en monederos de plata.

Catálogo nuevo cada mes, con tipos muy interesantes y modernos, a precios sin competencia.

Pi y Margall, 129

